

Sygn. akt II CSK 30/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku K. J.

przy uczestnictwie D. C., B. K., J. K., B. O., J. P., M. S., Z. S. i S. Z.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania D. C., B. K., J. K., B. O.
i S. Z.

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 19 września 2012 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnicy postępowania D. C., B. S. K., J. L. K., B. O. i S. Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 września 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparli na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. W takim przypadku zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej powinna wynikać *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym. Ma ta miejsce w szczególności w odniesieniu do orzeczenia opartego na niewątpliwie sprzecznej z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydanego w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną postanowienia. Nie można stawiać znaku równości, co czyni się w skardze kasacyjnej, pomiędzy podniesieniem samego zarzutu naruszenia prawa materialnego, a oczywistym uzasadnieniem skargi kasacyjnej. Tym bardziej w sytuacji, gdy z uzasadnienia podstawy skargi kasacyjnej

wynika, że zarzuty naruszenia prawa materialnego są motywowane przede wszystkim tym, że Sąd nie uwzględnił części dowodów przeprowadzonych w sprawie, które prowadziły do innej oceny charakteru władania sporną nieruchomością. W skardze kasacyjnej nie podniesiono jednak korespondujących z takim uzasadnieniem odpowiednich zarzutów naruszenia prawa procesowego. Z tych względów podniesione zarzutu naruszenia prawa materialnego podlegałyby ocenie przy przyjęciu, że ocena dowodów i dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne Sądów *meriti* były prawidłowe.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.